

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců Mgr. Michala Výtiska a JUDr. Radka Zahradníková, Ph.D., ve věci

žalobce: **[Jméno a Příjmení]**, narozený [Datum]
nově bytem [Ulice, Město]
nově zastoupený Mgr. Ing. Martinem Jurníkem, advokátem
sídlem Rybná 678/9, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **[Název divadla 1]**, IČO xxx sídlem [Ulice, Město]
zastoupený JUDr. Františkem Vyskočilem, advokátem
sídlem Voršilská 130/10, 110 00 Praha 1

o zaplacení 42 810,66 Kč s příslušenstvím a 94 633,27 Kč s příslušenstvím, **o odvolání žalovaného** proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2024, č. j. 2 EC 2/2022-158

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v odvoláním napadených výrocích I., II. a IV. potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení 17 109,40 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S.

Odůvodnění:

1. Městský soud v Praze shora uvedeným rozsudkem uložil žalovanému, aby uhradil žalobci 42 810,66 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,75 % ročně z této částky od 19. 2. 2022 do zaplacení a zákonný úrok z prodlení ve výši 11,75 % ročně z částky 87 586,32 Kč od 19. 2. 2022 do 11. 3. 2022 (výrok I.), uložil žalovanému, aby uhradil žalobci 86 633,27 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z této částky od 18. 7. 2021 do zaplacení (výrok II.), zamítl žalobu, aby žalovaný uhradil žalobci 8 000 Kč s příslušenstvím (výrok III.) a uložil žalovanému, aby na náhradě nákladů řízení zaplatil žalobci 78 972 Kč (výrok IV.).
2. Soud prvního stupně vyšel z podaných žalob, v nichž se žalobce domáhal úhrady 131 379,48 Kč s příslušenstvím (sp. zn. 2 EC 2/2022) a 94 633,27 Kč s příslušenstvím (sp. zn. 2 EC 5/2021). Oba své nároky žalobce odůvodnil tím, že je se sourozenci dědicem autorských práv po otci, jenž byl spolu s panem [Osoba 2] spoluautorem dramatického textu [Název 1]. Žalobci náleží ¼ podíl na těchto právech. Žalovaný provozoval divadelní představení, jež jsou předmětem ochrany, bez licenční smlouvy s žalobcem, a proto je povinen mu zaplatit odměnu za neoprávněné užití dramatického textu. Obvyklá výše odměny za užití dramatického textu je 14 %, na žalobce tak připadá podíl ve výši 1,75 %. Výše odměny za rok 2020 by činila 87 586,32. Žalobce má dle zákona nárok na odměnu ve výši sankčního dvojnásobku, ale požaduje jen 1,5násobek, tedy částku 131 379,48 Kč.
3. V druhé věci požadoval žalobce zaplacení 94 633,27 Kč ze stejného důvodu, ale za období roku 2019. Za toto období by žalobci náležela odměna ve výši 242 435,43 Kč, v sankčním dvojnásobku by šlo o 484 870,85 Kč. Žalovaný uhradil žalobci částku 180 045,70 Kč. Žalobce požaduje jen 1,1násobek, tj. celkem částku 266 678,97 Kč, z níž zbývá zaplatit 86 633,27 Kč. Dále žalobce požaduje zaplacení 8 000 Kč (sankční dvojnásobek) za umělecký výkon žalobce ve hře [Název hry], v níž je použita parodie skladby [Název 2], jejímž autorem a zároveň výkonným umělcem je žalobce. Žalobce proto žádá odměnu 250 Kč za užití hudby a 250 Kč za užití uměleckého výkonu ze záznamu, tedy celkem 500 Kč za jedno představení.
4. Soud prvního stupně obě řízení spojil ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 2 EC 2/2022.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí daných žalob s odůvodněním, že ve věci není pasivně legitimovaný, neboť veřejnosti nic nesděloval, pouze poskytl své prostory ke sdělování na základě smlouvy. Samotný souhlas k uvedení děl byl souboru implicitně udělen již při nastudování jejich děl, tento souhlas nebyl nikdy zrušen a platí i po smrti jednoho ze spoluautorů, když licenci k užití díla lze poskytnout i ústně a projev vůle pana [Osoba 1] byl více než zřejmý a jeho smrtí nezankl. Obvyklá výše odměny je v případě uvedených her dlouhodobě stanovena na 12 % z tržeb. Žalobce je dědicem toliko ¼ autorských práv a jako jediný z držitelů majetkových autorských práv k dílu sporuje oprávnění žalovaného k provozování [Název 1]. Postoj žalobce je účelový a hrubě nemravný.
6. V částce 88 568,82 Kč byla žaloba vzata zpět, protože žalovaný uhradil tuto částku po podání žaloby.
7. Soud věc posoudil podle § 40 odst. 4 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „AZ“). Na základě provedení dokazování a nesporných tvrzení účastníků dospěl soud k závěru, že žaloba je v převážné části důvodná.
8. Mezi účastníky nebylo sporu o uvedených představeních a výši tržeb za tato představení, a proto se soud prvního stupně zabýval tím, zda je žalovaný pasivně věcně legitimován, jaká je výše obvyklé odměny za užití děl a zda k jejich užití došlo neoprávněně, tedy, zda žalobci náleží sankční násobek licenční odměny.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S.

9. Otázka pasivní legitimace žalovaného byla již soudy řešena. Skutečnost, že žalovaný byl pořadatelem uvedených představení, vyplývá ze Smlouvy o spolupráci uzavřené mezi žalovaným a Divadelní agenturou Echo, spol. s r.o. ze dne 25. 11. 2019 (obdobné smlouvy byly uzavřeny již letech 2007 a 2011), která stanovila povinnosti žalovaného objednávat u této agentury vystoupení [Název divadla 1], přenechat k odehrání představení sál, provádět distribuci vstupenek na všechna sjednaná představení a zajistit jejich propagaci. Zde byla domluvena dělba tržeb za jednotlivá představení (po odečtení autorských odměn) v poměru 75 % Divadelní Agentura Echo, spol. s r.o. a 25 % žalovaný. Soud tedy má pasivní legitimaci žalovaného za prokázanou, když vždy vystupoval jako objednatel – pořadatel a inkasoval tržby ze vstupného. Pořadatel je přitom povinen hradit autorské honoráře.
10. Z řady dřívějších rozhodnutí soudů ve věcech žalobce vyplývá, že je odměna ve výši 14 % z hrubých tržeb z představení odměnou obvyklou (viz také žalobcem předložené licenční smlouvy a dohody o narovnání).
11. Žalovaný přes poučení soudu nepředložil ve lhůtě pro koncentraci důkaz prokazující uzavření licenční smlouvy se žalobcem, a proto je žalobce oprávněn žádat na žalovaném vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá.
12. Podíl žalobce ze 14 % pak představuje 1,75 % - tj. 14:2 mezi spoluautory ([Osoba 2] a [Osoba 1]); 7:4 mezi 4 dědici po panu [Osoba 1]. Údaje o počtu odehraných představení a o výši tržeb nejsou mezi účastníky sporné. Žalobcem požadované částky ve výši 87 586,32 Kč za rok 2020 a ve výši 242 435,43 Kč za rok 2019 jsou vypočteny správně. Za rok 2019 požadoval žalobce zaplacení 1,1násobku odměny, tedy částku 266 678,97 Kč – pro částečnou úhradu žalovaným ve výši 180 045,70 Kč zbývá doplatit 86 633,27 Kč. Za rok 2020 požadoval žalobce zaplacení 1,5násobku odměny, tj. částku 131 379,48 Kč – pro částečnou úhradu žalovaným po podání žaloby ve výši 88 568,82 Kč zbývá doplatit 42 810,66 Kč. Soud proto ze shora uvedených důvodů žalobě v uvedeném rozsahu vyhověl, a to spolu s daným zákonným úrokem z prodlení.
13. V částce 8 000 Kč s příslušenstvím soud prvního stupně žalobu zamítl. Tato částka byla žalovaná z titulu sankčního dvojnásobku odměny za umělecký výkon žalobce ve hře [Název hry], v níž je použita parodie skladby [Název 2], jejímž autorem a zároveň výkonným umělcem je žalobce. Ten požadoval odměnu 250 Kč za užití hudby a 250 Kč za užití uměleckého výkonu ze záznamu, tedy 500 Kč za představení. Protože ve spise nebyly založeny žádné důkazy k prokázání obvyklé výše této odměny, vyzval soud žalobce k jejich doložení, což však žalobce ve lhůtě pro koncentraci neučinil. Soud tak neměl žalovanou částku za prokázanou.
14. Proti výrokům I., II. a IV. rozsudku soudu prvního stupně podal žalovaný včasné odvolání, v němž soudu vytkl, že na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a že věc nesprávně právně posoudil.
15. Žalovaný se nejprve zabýval otázkou své pasivní věcné legitimace. K tomu žalovaný uvedl, že je třeba rozlišovat mezi pojmy „pořadatel“, „provozovatel“ a „zprostředkovatel“. Jedním ze způsobů užití autorského díla je i živé provozování díla dramatického, tedy divadelní hry. Osobou povinnou je v takovém případě provozovatel představení, tedy ten, kdo dílo dramatisoval a provádí ho. Následní prodejci či pořadatelé provedení díla však dílo sami neužívají, jen zprostředkovávají jeho živé provozování tímto provozovatelem. Samozřejmě je možná dohoda o přenosu povinnosti platit podílové autorské odměny na pořadatele představení, který za ně i vybírá vstupné. Takový výklad plyne i ze stanoviska Ministerstva kultury, o které jej požádal žalovaný.
16. Je nesporné, že divadelní hry byly uvedeny na základě smlouvy o spolupráci s Divadelní agenturou ECHO, spol. s r.o. Provozovatelem těchto představení bylo [Název divadla 1], tedy ve smyslu vyjádření Ministerstva kultury provozovatel. Žalovaný s Divadelní agenturou ECHO, spol. s r.o. jen zajistili živé provozování díla daným souborem. Žalovaný nebyl nikdy provozovatelem

díla. Souhlas k užití autorského práva si vyžaduje jen provozovatel, tedy divadelní soubor, který chce divadelní hru nastudovat, si k ní musí předem zajistit práva.

17. [Název divadla 1] je autorským divadlem a souhlas obou autorů byl implicitně udělen souboru již při nastudování jejich her. Tento souhlas nebyl nikdy zrušen. Žalobce tvrdí jen zrušení smlouvy o zastupování ve věci práv majetkových s Divadelní agentura ECHO a Aura-Pont, s.r.o. Ostatně souhlas či svolení by muselo být zrušeno všemi dědici (při zásadě nedělitelnosti autorských práv), a takovou skutečnost žalobce ani netvrdí.
18. Dále se žalovaný zabývá udělením licence od obou spoluautorů, což plyne i z toho, že byl pan [Osoba 1] členem souboru [Název divadla 1]. V jiné věci pan [Osoba 2] uvedl, že pan [Osoba 1] nikdy nevyslovil přání, aby tento soubor nepokračoval v živém provozování dramatických děl. Licence členům tohoto souboru byla udělena panem [Osoba 1] a jeho smrtí nezanikla.
19. Poté žalovaný provedl výklad § 8 AZ ve vztahu k divadelním hrám a k jejich spoluautorství. Oba spoluautoři jednali zcela jednomyslně a ve vzájemné shodě v případě jejich dramatických textů hraných souborem [Název divadla 1]. Po dobu života spoluautorů nebyl tvrzen a ani prokázán žádný rozpor ohledně podmínek a způsobu nakládání s jejich společnými díly. Z toho lze usuzovat, že praxe jimi zavedená vyhovovala oběma spoluautorům. Následně se žalovaný zabýval úmrtím jednoho ze spoluautorů a jejich zastupováním společností Aura-Pont s.r.o. Dědí se jen práva majetková (§ 12 AZ), nedědí se práva, jež jsou vázána na osobu autora (§ 11 AZ), což platí i pro dědictví spoluautorského podílu (§ 26 AZ). Právní poměry mezi dědici upravuje § 8 odst. 3 a 4 AZ, které se uplatní přímo, nikoli jen subsidiárně.
20. Tak tomu je i zde, kdy žalobce zdědil po svém otci ¼ spoluautorských práv. Tato autorská práva nejsou dále dělitelná, jelikož autorský zákon zdůrazňuje princip neděditelnosti výlučných majetkových autorských práv. Dědic tak nastupuje do práv a povinností, v jakých je převzal a k případné změně poměrů by musela nastat vzájemná shoda všech původních autorů a následných dědiců.
21. To znamená, že všichni dědici po panu [Osoba 1] (žalobce s jeho sourozenci) vstoupili do postavení tak, jaké zde bylo v době úmrtí jejich otce. Proto byla společnost Aura – Pont s.r.o. po smrti pana [Osoba 1] nadále oprávněna udělovat licenční oprávnění k užití jednotlivých samostatných děl – spoluautorských dramatických textů. Žalobce v řízení pak netvrdil a nedokládal, že by tato jednomyslná dohoda, kterou uzavřel jeho otec s druhým ze spoluautorů, byla opět jednomyslně změněna.
22. Bylo prokázáno, že oprávněným byla odměna zaplacená způsobem stanoveným ve smlouvách, žalobci byla poukázána (což však soud odmítl vzít na vědomí, stejně jako fakt, že žalobce záměrně nesděljuje číslo svého účtu a platby byly provedeny ve prospěch společnosti jej zastupující).
23. Žalobce tedy neprokázal, že daná divadelní představení byla odehrána bez řádného souhlasu, že mu náleží odměna ve výši dvojnásobku obvyklé odměny (§ 40 AZ) a že obvyklá výše takové odměny představuje 14 % z tržby. Naopak bylo prokázáno, že žalovaný postupoval zcela v souladu se smlouvou. Nelze připustit jiný výklad, neboť to by vedlo k tomu, že v podstatě by jeden z dědiců spoluautorských práv svým postojem zablokoval odehrání jakéhokoliv divadelního představení [Název divadla 1].
24. Žalobce není pasivně věcně legitimovaný, přičemž k tomuto závěru dospěl i Krajský soud v Hradci Králové (sp. zn. 16 EC 10/2020); podaná ústavní stížnost byla odmítnuta.
25. Vedle toho žalobce navrhl k prokázání jednoty vůle spoluautorů výslech klíčového svědka [Osoba 2]. Tento výslech nemohl být proveden pro jeho zdravotní indispozici. Žalovaný pak místo něj navrhl výslech dalších svědků – sourozenců žalobce, přítelkyně [Osoba 1] a jeho spolupracovníci [Osoba 3] a spisovatelky [Osoba 4]. Tyto svědky nemohl

Shodu s prvopisem potvrzuje M.S.

žalovaný uvést před koncentrací řízení, protože netušil, že výslech daného svědka nebude možný. Přístup soudu je přepjatě formalistní a zbavuje žalovaného práva se procesně bránit.

26. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl odvolacímu soudu, aby změnil odvoláním napadené výroky tak, že se žaloba zamítá a že se žalovanému přiznává náhrada nákladů řízení. Případně má odvolací soud napadený rozsudek zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
27. Žalobce se ve svém vyjádření k podanému odvolání nejprve zabýval pasivní věcnou legitimací žalovaného, která již byla několikrát v minulosti mezi účastníky soudy řešena. Žalobce proto nevidí důvod, proč by se tato vyřešená otázka měla posuzovat jinak, k čemuž poukázal na své legitimní očekávání.
28. Odkaz na stanovisko Ministerstva kultury k této otázce je značně neobvyklé, nicméně bude na odvolacím soudu, jak se s ním vypořádá. K argumentaci žalovaného, že je jen osobou zajišťující prostory a výběr vstupného, a proto nemůže být provozovatelem divadelních her, žalobce poukázal na soudní smír v řízení vedeném pod sp. zn. 32 C 3/2018 (odměny za období let 2015-2017), v němž byla stanovena odměna žalobce z podílové odměny 14 %. Pokud by žalovaný nebyl pasivně věcně legitimován, pak by smír neuzavíral. Také z názvu žalovaného vyplývá úzké propojení s [Název divadla 1], které je sdružením dle občanského zákoníku, tedy bez právní subjektivity. Tomuto sdružení tak nelze pronajmout prostor, to by muselo být ve vztahu k Divadelní agentuře ECHO, spol. s r.o., to se ale nestalo.
29. Autorské honoráře ostatním nositelům práv (včetně žalobce) platil vždy žalovaný, přičemž žalovaný ničeho nefakturuje za své služby [Název divadla 1] a ani Divadelní agentuře ECHO, spol. s r.o. K tomu také žalobce poukázal na profil žalovaného na platformě Facebook. Žalovaný také aktivně propaguje a sdílí aktuality o členech [Název divadla 1], přičemž na svých internetových stránkách uvádí, že toto divadlo má zde domovskou scénu.
30. Dále žalobce provádí rozbor pojmů provozování a provádění díla, kdy provozovatelem je pořadatel daného kulturního podniku, který obvykle sjednává umělce, zajišťuje prostor, propaguje produkci a inkasuje vstupné. K tomu žalobce uzavřel, že u divadelního provozování je třeba získat licenci přímo od nositele práv. Žalovaný jen vytváří v rozporu s § 18 odst. 3 AZ vlastní konstrukci pojmu provozovatel díla, která nemá relevanci pro řešenou věc. Stejně tak lze nahlížet i na jím provedený výklad § 18 odst. 1 AZ.
31. Argumentace žalovaného o udělení licence [Název divadla 1] přímo panem [Osoba 1] také nemůže obstát, k čemuž žalobce zopakoval výklad o sdružení dle starého občanského zákoníku či o společnosti dle o. z., jež je bez právní osobnosti. Licence je tak udělována jen jednotlivým fyzickým (právnickým) osobám v postavení společníků/účastníků sdružení. Jakákoliv personální změna ve společnosti/sdružení vede k obsolentnosti licence, kterou by bylo možno hypoteticky překonat institutem veřejné nabídky dle § 1780 a násl. o. z., což by bylo možné až od účinnosti nového občanského zákoníku. Dovození implicitně udělené licence, navíc subjektu bez právní osobnosti, a to bez jakéhokoliv určení nebo omezení je fikcí žalovaného.
32. K zastupování spoluautorů společností Aura-Pont, s.r.o. poukázal žalobce na povahu institutu zastupování a na to, že žalovaným vybrané smlouvy uzavírané touto společností byly shledány neplatnými.
33. Smrtí pana [Osoba 1] zanikly veškeré plné moci a příkazní smlouvy, a proto je třeba jednat s dědici a požádat je o udělení licenčních oprávnění k užití děl. Ostatně ani sám žalovaný neví, jak členové [Název divadla 1] údajně získali licenci, protože jednou uvedl, že to bylo prostřednictvím smluv mezi Aura-Pont, s.r.o. a Divadelní agenturou ECHO, spol. s r.o., podruhé zas, že je získalo přímo od obou spoluautorů. Argumentace o jednomyslné shodě spoluautorů a nutnosti její jednomyslné změny také neobstojí, protože taková dohoda nikdy neexistovala.

34. K argumentaci žalovaného o ústním udělení licence panem [Osoba 1] odkázal žalobce na svou předchozí argumentaci, k čemuž dodal, že po jeho smrti nově příchozí herci těžko mohli disponovat smlouvou uzavřenou s [Osoba 1]. Odkaz soudu prvního stupně na řadu rozhodnutí vydaných v podobných věcech mezi účastníky je zcela v souladu se zásadou legitimního očekávání. Žalobce také odmítl argumentaci žalovaného o zavedené praxi spoluautorů a o jejím pokračování po smrti pana [Osoba 1]. Dle žalobce jde jen o účelovou domněnku žalovaného, k čemuž žalobce zopakoval argumentaci o zastupování společností Aura-Pont, s.r.o., jež zaniklo smrtí daného spoluautora, a o nutnosti souhlasu dědiců s udělením licence.
35. Závěr soudu prvního stupně o koncentraci řízení ohledně žalovaným pozdě navrhnutých svědeckých výpovědí je správný a zcela odpovídá § 118b o. s. ř. i judikatuře Nejvyššího soudu. Nic nebránilo žalovanému, aby kontaktoval pana [Osoba 2], aby si zjistil možnost jeho výslechu a podle toho včas odpovídajícím způsobem zareagovat. Postup soudu prvního stupně byl zcela v pořádku, přičemž ten provedl důkaz jeho výpovědi z jiného řízení a z této výpovědi učinil odpovídající závěry.
36. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby odvolací soud potvrdil odvoláním napadený rozsudek a aby mu přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení.
37. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně v napadeném rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání žalovaného není důvodné.
38. Pokud jde o odvoláním napadené výroky I. a II., kterými bylo soudem prvního stupně vyhověno žalobcovým nárokům, pak k nim odvolací soud uvádí, že při jejich posouzení vyšel ze skutkových závěrů učiněných soudem prvního stupně, jež považuje za správné a zcela dostatečné pro posouzení věci, pročež na ně pro stručnost poukazuje.
39. Odvolací soud pokládá za správné také právní posouzení takto zjištěného skutkového stavu, zejména co se týče zhodnocení důkazů provedených k otázce, zda žalovaný byl (spolu)pořadatelem divadelních her, jejichž spoluautorem (dramatického textu) byl společně se [Osoba 2] také [Osoba 1], k nimž žalobci náleží daný podíl na majetkových autorských právech v příslušné výši, a to z titulu jeho nabytí v řízení o pozůstalosti po jeho otci.
40. Jen pro úplnost odvolací soud dodává, že skutečně z obsahu Smlouvy o spolupráci, jež byla uzavřena dne 25. 11. 2019 mezi žalovaným a společností Divadelní agentura ECHO, spol. s r.o., nelze učinit jiný závěr, než učinil soud prvního stupně, tedy ten, že žalovaný byl (spolu)pořadatelem daných divadelních představení, čímž je dána jeho pasivní věcná legitimace.
41. V této smlouvě, jak správně uvádí soud prvního stupně, si dotyčné strany upravily vzájemná práva a povinnosti při provozování divadelních inscenací [Název divadla 1] v prostorách divadla žalovaného a podíl na výnosech dosažených z provozování těchto představení. Přitom žalovaný se zavázal k tomu, že mj. bude u Divadelní agentury ECHO, spol. s r.o. objednávat vystoupení [Název divadla 1], provádět distribuci vstupenek a propagovat je. Dle odvolacího soudu z těchto skutkových okolností lze dospět k závěru, že žalovaný nebyl jen pasivní osobou, jež by pouze poskytla své prostory k veřejnému užití daného díla, ale právě naopak byl osobou aktivně se na tom podílející, za což mu také náležel podíl na tržbách za prodané vstupenky na jednotlivá představení.
42. K tomu lze také poukázat na výklad pojmu „provozovatele“ z právní literatury odkazující na starší judikaturu (před právní úpravou autorského zákona z roku 1965), která jím chápala tu fyzickou nebo právnickou osobu, „která dala podnět k pořádání veřejné produkce, popř. která přijala cizí podnět, a která pořádání veřejné produkce finančně a jinak materiálně na své náklady zabezpečila. To znamená, že musí jít o osobu, která poskytla veškeré hospodářské apod. předpoklady k veřejnému provozování díla. Pořadatel současně (pojmově) odpovídá za uskutečnění veřejné produkce i za její obsah. Jedná přitom vlastním jménem na svou odpovědnost. Nese současně i všechna hospodářská a jiná nebezpečí s tím spojená (srov. nezájem nebo malý zájem obecnstva,

nepřízeň počasí aj).“ – viz Telec, Ivo. Výklad provozovatelského práva. Časopis pro právní vědu a praxi. 1996. Uvedené lze vztáhnout i na předmětnou věc, a proto argumentace žalovaného o rozlišování slov „pořadatel“ a „provozovatel“ zde nemůže obstát, když je navíc zjevné, že žalovaný přinejmenším sdělování daných divadelních her veřejnosti umožnil.

43. Žalovaný v řízení neunesl důkazní břemeno ohledně jeho tvrzení, že disponoval ústní licenční smlouvou k užívání daných divadelních her od obou spoluautorů, ač o tom byl soudem prvního stupně řádně poučen dle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. na jednání konaném 31. 1. 2024, kde sám žalovaný po tomto poučení uvedl, že kromě výsledku [Osoba 2] žádný jiný důkaz nemá. Přitom je zjevné, že žalovanému nic nebránilo, aby i na tomto jednání navrhl výslech daných čtyř svědků, jak učinil až v podání z 30. 4. 2024, tedy po koncentraci řízení. V postupu soudu prvního stupně proto odvolací soud neshledává žádné pochybení.
44. Jelikož žalovaný neměl k sdělování daných her veřejnosti ve formě živého provozování (§ 19 AZ) souhlas od žalobce jako jednoho z nositelů autorských práv, je správný i závěr soudu prvního stupně, že ve smyslu § 40 odst. 4 AZ je žalobce oprávněn od žalovaného, který s dílem nakládal neoprávněně, aniž k tomu měl potřebnou licenci, žádat vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá, respektive žalované částky, jež jsou v tomto limitu.
45. Nic nemůže odvolací soud vytknout soudu prvního stupně ani ohledně závěrů o obvyklé odměně ve výši 14 % z hrubých tržeb z představení, která byla již opakovaně judikována, na což poukázal správně i soud prvního stupně.
46. Soud prvního stupně stanovil správně podíl žalobce na 1,75 %. Při výpočtu konkrétních částech pak soud vycházel z mezi účastníky nesporných údajů o odehraných představeních a o daných tržbách za ně. Žalobcem požadované částky 86 633,27 Kč za rok 2019 a 42 810,66 Kč za rok 2020 pak odpovídají i částečným úhradám žalovaného před i po zahájení řízení (k tomu lze odkázat na částečné zpětvzetí žaloby žalobcem).
47. Odvolací soud proto uzavírá, že žalovaný vytýkaným jednáním zasáhl do práv žalobce, a proto mu přísluší v obou případech za roky 2019 a 2020 nárok na vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla na získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem, tedy zde v žalované výši s příslušným úrokem z prodlení od doby od uplynutí lhůty stanovené žalobcem na vydání tohoto bezdůvodného obohacení žalovanému výzvou (do 18. 2. 2022, respektive do 17. 7. 2021).
48. Proto odvolací soud potvrdil odvoláním napadené výroky I. a II. rozsudku soudu prvního stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné, stejně jako napadený nákladový výrok IV. tohoto rozsudku. Výše nákladů řízení žalobce, jenž měl v řízení v převážné většině úspěch, byla vypočtena správně, jen je třeba bez vlivu na přiznání jejich náhrady žalobci uvést, že v takovém případě se přiznává náhrada dle § 142 odst. 3 o. s. ř., nikoliv dle § 142 odst. 1 o. s. ř., jak uvedl soud prvního stupně.
49. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a byly přiznány v odvolacím řízení úspěšnému žalobci, kterému vznikly náklady ve výši 17 109,40 Kč, představující odměnu za 2 úkony právní služby poskytnuté Mgr. Ing. Martinem Jurníkem (vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem konaném dne 13. 5. 2024) po 6 620 Kč (§ 7 bod 4., § 8 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025), dva režijní paušály à 450 Kč dle § 13 advokátního tarifu a 21 % DPH ve výši 2 969,40 Kč (z částky 14 140 Kč).

Poučení:

Dovolání proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek § 237 o. s. ř. do dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 19. března 2025

JUDr. Roman Horáček, Ph.D. v. r.
předseda senátu

